47 సంవత్సరాల క్రిందట విడుదలైన ఈ నవల ఆ రోజుల్లో సృష్టించిన సంచలనం అంతా ఇంతా కాదు. 1962 నుంచీ 1976 వరకూ మూడు సార్లు పునర్ముద్రించబడింది. దాదాపు 15,000 కాపీలు పైగా అమ్ముడుపోయాయి ఆ రోజుల్లోనే. ఈ నవల పుస్తకం వెనుక నున్న క్రింది వాక్యాలు నవల పట్ల ఉత్కంఠతని రెట్టింపు చేస్తాయి.

***

భారతి భుజాల మీద ఏదో చేతులు వేసింది. మొహానికి ఏదో రాసుకుంది? ఏమిటది?

మెట్లమీద ప్రసాద్ చూసిన ఆకారం ఏమిటి? మనిషి కాదని నిశ్చయంగా ఎందుకన్నాడు? వైకుంఠరావు చనిపోయి రెండు రోజులైంది. అతని శవం, మేడమీద కుర్చీలో ఎట్లా ఉంది? ఇంట్లో ఎట్లా తిరుగుతోంది?

"దూరంగా పొండి, తలుపు దగ్గరికి వెళ్ళకండి" అని అరుస్తూ భారతి ప్రసాద్‌నీ, శేఖర్‌నీ ఎందుకు వెనక్కి లాగింది.?

ఈ పుస్తకం రాత్రిళ్ళు ముట్టుకోవద్దు. ఒంటరిగా ఉన్నప్పుడు చదవొద్దు. భయం వేసినప్పుడు అప్పటికి చదవడం ఆపి కొంతసేపటి తర్వాత మళ్ళీ మొదలుపెట్టండి..!

(తెలుగులో మొట్టమొదటి హారర్ ఫిక్షన్ నవల ఇది . మొదటి ముద్రణ: 1962లో)

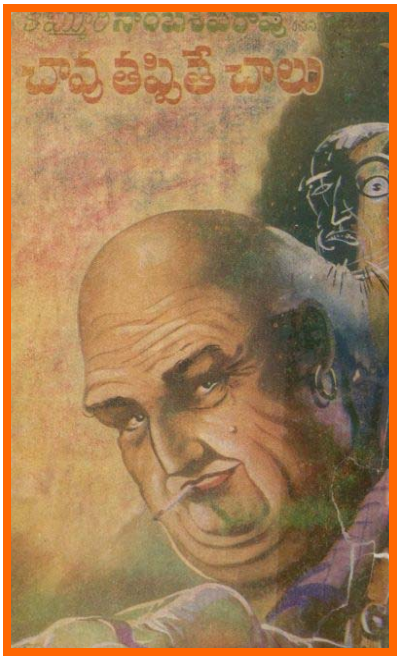

(క్రిందటి సంచిక నుంచీ తరువాయి)

24

సూర్యుడు కనిపించకుండానే తెల్లారింది, ఆరుగంటలు దాటిన తర్వాత మసక మసక వెలుగు వచ్చింది తెరిపి లేకుండా వాన కురుస్తూనే ఉంది,

"అంతా నీళ్ళ మయం" అన్నాడు లింగమూర్తి కిటికీ లోంచి బయటకి చూసి, అందరూ కిటికీ దగ్గరికి పరిగెత్తారు. కనుచూపు మేరవరకూ నేల ఎక్కడా కనిపించడం లేదు. పెద్ద పెద్ద చెట్లు చాలా విరిగి పడిపోయాయి.

"చాలా పెద్ద తుఫాను" అన్నాడు కామరాజు.

"అందుకే ఎలక్ట్రిసిటీ పోయింది, టెలిఫోన్ తీగెలు కూడా తెగిపోయాయి" అన్నాడు శేఖర్.

తోటమాలి శేషయ్య, అతని కొడుకు మొద్దబ్బాయి, వాళ్ళున్న ఔట్ హౌస్‌లోంచి బయటికి వచ్చి వసారాలో నిలుచునుండడం చూశాడు శేఖర్. "డ్రయివర్ని పిలిపించి, కారులో పోలీస్ స్టేషన్‌కి వెళ్ళి రిపోర్టు చెయ్యమనాలి." అన్నాడు తండ్రితో.

కామరాజు తల ఊపాడు బాధ్యత అంతా కొడుక్కి అప్పచెప్పినట్లు.

"శేషయ్యా! డ్రయివర్ ఇంకా లేవలేదా?" కేకేశాడు శేఖర్.

"చూడలేదండి" శేషయ్య అక్కణ్ణించే బదులు చెప్పాడు.

"వెళ్ళి నిద్రలేపు. డ్రైవర్ని పిలుచుకుని నువ్వూ, మొద్దబ్బాయీ రండి."

శేషయ్య తల ఊపి మొద్దబ్బాయితో డ్రైవర్ ఉండే ఇంట్లోకి వెళ్ళడం చూస్తూ నిలుచున్నాడు శేఖర్.

ఇరవయి నిమిషాల తర్వాత శేషయ్య, మొద్దబ్బాయి, రాజారాం, సావిత్రి బయటికి వచ్చారు. మోకాళ్ళ లోతు నీళ్ళల్లో నడుస్తూ రావడం చూసి మేడ మీదకి రమ్మని కేకేశాడు శేఖర్. వాళ్ళ మేడమీదకి రాగానే ఆదుర్దాగా రాజారాంని చూసి "ఏమైంది? మొహానికి గాయాలు ఏమిటి?" అడిగాడు.

"ఏమోనండి! నాకు తెలియదు రాత్రి పడుకున్నాను. తెల్లారి లేచేటప్పటికి మొహం మీద గాయాలున్నాయి. కదలకుండా మంచానికి తాళ్ళతో కట్టివేయబడ్డాను" అన్నాడు డ్రైవర్.

"అదేమిటి! చెవి చివర్న కోసేసి ఉంది. అంత పెద్ద గాయం అవుతుంటే మెలుకువ రాలేదూ!"

"లేదండి! నాకే కాదు సావిత్రికి కూడా మెలుకువ రాలేదు " అన్నాడు రాజారాం.

"నేను ఇతని ఇంట్లోకి వెళ్ళినప్పుడు ఇతనూ, ఈమె ఇద్దరూ మంచానికి తాళ్ళతో కట్టేసి ఉన్నారండి కట్లు విప్పి తీసుకొచ్చాను" అన్నాడు శేషయ్య.

"నా మాట వినండి దయచేసి, అందరం ఈ ఇంట్లోంచి వెళ్ళిపోదాం. ఈ ఇంట్లో ఏదో దుష్ట శక్తి ఉంది" అన్నాడు ప్రసాద్.

"అవును దుష్టశక్తి ఉందని నేను ఒప్పుకుంటాను! ఆ దుష్టశక్తి ఒక హత్య కూడా చేసింది. ఆ దుష్టశక్తిని పట్టుకుని శిక్షించవలసిన అవసరం చాలా ఉంది" అన్నాడు శేఖర్ గంభీరంగా.

"మానవాతీతమైన శక్తిని ఎలా పట్టుకుంటాము! శిక్షించడం ఎలా! అకారణంగా ఇంతమంది బలికావడం దేనికి? నా మాట వినండి" అన్నాడు ప్రసాద్ ఆవేశంతో.

"ఏమిటి ప్రసాద్! అలా పిచ్చిగా మాట్లాడుతున్నావు? నీకు మతిపోయింది ఒక మనిషి ఈ ఇంట్లో మరణించాడు. సహజమైన చావు కాదు. ఆ చావుకి కారణం ఏమిటో తెలుసుకోవాలి. పోలీసులు రావాలి. అంతవరకూ మనం ఇక్కణ్ణుంచి కదలకూడదు" అన్నాడు కామరాజు.

"సరే పోలీస్ రిపోర్టు ఇవ్వండి. పోలీసులు రాగానే ఇల్లు వాళ్ళకి అప్పజెప్పి పోదాం."

"పోలీసులు రాగానే వాళ్ళ అనుమతి తీసుకుని నువ్వు వెళ్ళవచ్చు" అన్నాడు శేఖర్ మండిపడుతూ.

"శేఖర్! అలా అనడం మర్యాదకాదు. ప్రసాద్ తన క్షేమం గురించే ఆలోచించడంలేదనీ, మన అందరి గురించీ క్షోభ పడుతున్నాడని గ్రహించలేవూ! ఆ భీకర రూపాన్ని మనం ఎవరూ చూడలేదు. అతను చూశాడు. అందుకే ఇంత ఆందోళన పడుతున్నాడు" అని కామరాజు ప్రసాద్ వైపు తిరిగి "పోలీసులు వచ్చేంతవరకూ మనం ఏం చెయ్యలేం. వాళ్ళు రానీ.... తర్వాత ఆలోచిద్దాం" అన్నాడు.

కారు తీసుకుని వెంటనే బయలుదేరి వెళ్ళి పోలీస్‌లకి రిపోర్టు చేసి రమ్మనీ, అలాగే టెలిఫోన్ హౌస్‌కి వెళ్ళి ఎలక్ట్రిసిటి డిపార్ట్‌మెంటుకీ కూడా కంప్లయింటు ఇవ్వమని చెప్పాడు రాజారాంకి శేఖర్. రాజారాంకి తోడుగా మొద్దబ్బాయిని వెళ్ళమన్నాడు.

అరగంట తర్వాత కారు తిరిగి రావడం చూశాడు శేఖర్. ఆదుర్దాగా కిందకి దిగివెళ్ళి గుమ్మం దగ్గర వాళ్ళని కలుసుకుని "అప్పుడే ఎలా వచ్చేశారు?" అడిగాడు.

"వెళ్ళడానికి వీలులేదండీ! అంతా నీళ్ళ మయం. రెండు మైళ్ళ తర్వాత రోడ్డు అరఫర్లాంగు మేర కొట్టుకుపోయింది. ఆ నీటి ప్రవాహం చూస్తే తల తిరిగిపోయింది" అన్నాడు రాజారాం.

"ఇంకో తోవలేదా?" అడిగాడు శేఖర్.

"నాకు తెలియదండి, కొత్తగా వచ్చాను" అన్నాడు రాజారాం.

మేడమీదకి వెళ్ళి తండ్రితో ఆ విషయం చెప్పాడు శేఖర్.

"ఇక్కడ్నించి పట్నానికి వెళ్ళే రోడ్డు అది ఒకటే ఇంకో రోడ్డు లేదు" చెప్పాడు కామరాజు.

"పోనీ కాలి నడకన వెళితే?" అడిగాడు శేఖర్.

"వెళ్ళడానికి వీలుండదు. పాలార్ నది చెంగల్‌పట్ దగ్గర రెండు పాయలుగా చీలుతుంది. ఈ ప్రాంతానికి రెండు వేపుల నుంచీ ప్రవహిస్తుంది. ఓ మైలు దూరంలో మళ్ళీ కలుసుకుంటుంది. అంటే ఇది ఒక లంక లాంటిది."

"గుడ్ గాడ్!" అని శేఖర్ తన గదిలోకి పరుగెత్తి ట్రాన్సిస్టర్ రేడియో తీసుకు వచ్చాడు. "వారం రోజులుగా ఎడతెరిపి లేకుండా నార్త్ఆర్కాటు జిల్లాలో కుంభవర్షం కురియడం వల్ల పాలార్, పెన్నార్ నదులు పొంగిపోయాయి. నిన్నటినుంచీ మద్రాస్ చెంగల్ పట్టు ప్రాంతాలకూడా వర్షం ప్రారంభమయింది. ఈ వర్షం ఇంకా నాలుగు రోజుల పాటు కురుస్తుంది. పాలార్ నదీ, పూండీ రెడ్ హిల్సు రిజర్వాయర్లు పొంగిపోయాయి. పల్లపు ప్రాంతాలకి తీవ్రమైన వరద దెబ్బ తగిలింది, రైళ్ళ రాకపోకలకు అవరోధం కలిగింది కొన్ని ప్రాంతాలు పూర్తిగా జలమయం అయి బయట ప్రపంచంతో సంబంధం లేకుండా పోయాయి" రేడియోలో చెప్పిన ఈ విషయం అందరూ శ్రద్ధగా విన్నారు. ఇప్పుడిక ఏం చెయ్యాలి అనే ప్రశ్న అందరి మొహంలోనూ కనిపిస్తుంది.

ప్రసాద్‌నీ, లింగమూర్తినీ తండ్రినీ తన గదిలోకి రమ్మని పిలిచాడు శేఖర్.

"ఈ శవాన్ని పెట్టుకుని ఎన్ని రోజులు పోలీసుల కోసం కాచుకుంటాము, కుళ్ళిపోవడం మొదలు పెడుతుంది, ఇంట్లో ఉండలేము!" అన్నాడు శేఖర్.

"పోలీసులు రాకుండా శవాన్ని దహనం చెయ్యడం నేరంకాదూ!" అడిగాడు కామరాజు.

"విపరీతమైన పరిస్థితిల్లో ఏం చేస్తాం! శవాన్ని దహనం చేసే ముందు ఈ ఇంట్లో అందరినించీ వాంగ్మూలాలు తీసుకుందాము, భారతి చేత శవాన్ని పరీక్ష చేయించి ఆ వివరాలు వ్రాసుకుందాం. అందరం సంతకాలు పెడదాము. ఆ రిపోర్టు పోలీసులకి ఇద్దాము" అన్నాడు కామరాజు.

"అయితే దహన క్రియలకి ఏర్పాటు చేయమంటాను" అని శేషయ్యా అని కేకేశాడు శేఖర్. శేషయ్య రాగానే చెప్పాడు.

"అయ్యగారూ! నేను సలహా చెపుతున్నందుకు క్షమించండి. మా ఊళ్ళో ఓసారి ఇలాగే జరిగింది. పోలీసులు రాకుండా శవాన్ని దహనం చేసినందుకు పోలీసులకి చాలా కోపం వచ్చింది కనక పోలీసులు వచ్చేంతవరకూ బోట్ హౌస్‌లో పెడితే మంచిదని నా అభిప్రాయం" అన్నాడు శేషయ్య.

శేషయ్య ఇచ్చిన సలహా గురించి లింగమూర్తి కామరాజు కాసేపు చర్చించారు. చివరికి శేషయ్య సలహా పాటించడానికే అంగీకరించారు.

"శవాన్ని ఇక్కణ్ణించి కదిలేేముందు అందరి వాంగ్మూలాలు తీసుకోవాలి. అందర్నీ ఈ గదిలోకి రమ్మని చెప్పు!" అన్నాడు శేఖర్ శేషయ్యతో.

వైకుంఠరావు బతికి ఉండగా ఆఖరిసారి చూసింది పద్మ అని తేలింది. నిద్రపోవడానికి తన గదికి వెళుతూ తండ్రి గదిలోకి వెళ్ళానని చెప్పింది. మిగతా వాళ్ళందరూ తమకేమీ తెలియదని చెప్పారు. ఈ విషయాలన్నీ విపులంగా రాశాడు శేఖర్. తర్వాత అందరిచేతా సంతకాలు పెట్టించాడు.

"భారతీ! కష్టంగా ఉన్నా తప్పదు. శవాన్ని పరీక్ష చేయించడానికి నీ సహాయం కావాలి." అన్నాడు శేఖర్.

భారతి తల ఊపింది. శేషయ్యనీ, ముసలయ్యనీ పద్మనీ సాక్షులుగా రమ్మని పిలిచాడు. పద్మ రానన్నది. బలవంతం చెయ్యొద్దన్నాడు కామరాజు. శవాన్ని భారతి పరీక్ష చేసి "మాడు మీద గాయమైంది. రక్తం బాగా కారింది. కళ్ళు, నాలిక వెళ్ళుకు వచ్చాయి. మెడ ఉబ్బిపోయి ఉంది. నల్లగా గుర్తులున్నాయి. పొట్ట వరకు కొయ్యబారిపోయింది. కాళ్ళు ఇంకా పూర్తిగా కొయ్యబారిపోలేదు. అంటే ప్రాణం పోయి ఇంకా పన్నెండుగంటలు కాలేదు" అని చెప్పింది. శేఖర్ ఆ వివరాలన్నీ వ్రాసుకున్నాడు. భారతీ శేఖరూ, లింగమూర్తి కాక శేషయ్యనీ, ముసలయ్యని కూడా సంతకాలు పెట్టమన్నారు. తర్వాత శేషయ్య, ముసలయ్య కలిసి శవాన్ని శేషయ్య ఉండే ఔట్‌హౌస్‌లోకి తీసుకెళ్ళారు.

25

పద్మ తన గదిలోంచి కదలలేదు. వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తూ కూర్చుంది. భారతి ఎంత ఓదార్చిన ప్రయోజనం లేకపోయింది. భోజనం చెయ్యలేదు. ఎంతో బతిమాలగా ఒక కప్పు కాఫీ తాగింది. శేషయ్య, మొద్దబ్బాయి, రాజారాం, సావిత్రి ఔట్ హౌస్‌లలోంచి వచ్చేసి యజమాని ఇంట్లోనే మకాం పెట్టారు, వంట ఇంటి అవతలవున్న గదులవాళ్ళకి ఇవ్వబడ్డాయి, వాన ఆగలేదు. చుట్టూ నీళ్ళు ఎక్కువ అవుతున్నాయే కాని తగ్గడం లేదు, శేఖర్ రేడియో పక్కనే కూర్చున్నాడు రోజంతా.

సాయంకాలం అయింది. చీకటి పడపోతోంది. చీకటి పడిన తర్వాత దారుణమైన సంఘటనలు ఏవీ జరగకుండా జాగ్రత్త పడడానికి శేఖర్ పథకం ఆలోచించసాగాడు.

"రాత్రంతా వంతుల మీద ఎవరో ఒకరు మెలుకువగా ఉండి ఇంట్లో గస్తీ కాయాలి " అన్నాడు శేఖర్.

కామరాజు నవ్వి "ఎవరుంటారు! అడిగి చూడు" అన్నాడు.

"పన్నెండు గంటలవరకూ నేనూ, శేషయ్యా మెలుకువగా ఉంటాం. ఆ తర్వాత మొద్దబ్బాయి" అన్నాడు శేఖర్. "నేను ఉంటాను మొద్దబ్బాయికి తోడుగా!" అన్నాడు ప్రసాద్. శేఖర్ ఆశ్చర్యంతో ప్రసాద్‌ని చూసి "నువ్వా! మళ్ళీ దడుచుకుంటావు" అన్నాడు విసుగ్గా.

"శేఖర్! నేను పిరికివాణ్ణి కాను. దయచేసి ఆ విషయం జ్ఞాపకం ఉంచుకో! ఈ ఇంట్లో దెయ్యం ఉందని ఎందుకన్నాను! నేను నా కళ్ళతో చూశాను కనక. నా బదులు నువ్వు చూసి నేను చెప్పినట్లే చెపితే నేనూ నమ్మేవాణ్ణికాను" అన్నాడు గంభీరంగా.

"ఆల్‌రైట్! దెయ్యం విషయం కనుక్కుందాం. నేను ఓపెన్ మైండ్‌తో ఉంటాను. శేషయ్య ఏడి? శేషయ్యా?" అని పిలిచాడు శేఖర్.

పలకలేదు మొద్దబ్బాయి వచ్చాడు "శేషయ్య ఏడి! అడిగాడు కామరాజు.

"తెలియదండీ. ఇంట్లో ఎక్కడో ఉండి ఉంటాడు."

"పిలు"

మొద్దబ్బాయి వెళ్ళిపోయాడు. శేఖర్ కిటికీ దగ్గిర నిలబడి ఆకాశం వైపూ, సముద్రం వైపూ, సముద్రంలాగా ఉన్న నీటి ప్రవాహం వైపూ చూస్తూ పదినిమిషాలు నిలబడి "శేషయ్య ఇంకా రాలేదా. ఏమయ్యాడు అంటూ ఆగిపోయాడు.

"ఏమిటి అలా చూస్తున్నావు?" అడిగాడు ప్రసాద్.

కిటికీ దగ్గరికి రమ్మని సంజ్ఞచేశాడు శేఖర్. చీకటిపడుతోంది. ఆకాశం మీద మబ్బులు దట్టంగా పరుచుకున్నాయి. వాన జోరుగా కురుస్తోంది. ఔట్ హౌస్ వైపు వేలు పెట్టిన ఔట్ హౌస్ తలుపు చూపించాడు శేఖర్. కొద్దిగా తెరిచి ఉన్నది. లోపల దీపం వెలుగుతోంది. తలుపు సందులోంచి ఎవరో లోపల కదులుతున్నట్టు కనిపిస్తోంది.

"మామయ్యని ఆ ఇంట్లోనేగా పెట్టారు?" అడిగాడు ప్రసాద్.

శేఖర్ తల ఊపాడు. దీపం కూడా కదులుతోంది ఆ ఇంట్లో.

"ఆ ఇంట్లోకి ఎవరో వెళ్ళారు" అన్నాడు శేఖర్.

"ఆ ఇంట్లో శవం తప్ప ఏముంది? ఎందుకు వెళతారు?"

"ఏమో! వెళ్ళి చూసి వస్తాను"

"ఒద్దు మనిషి అయితే బయటికి వస్తాడుగా! ఇక్కణ్ణించే చూద్దాం."

"చీకటి పడిన తర్వాత అత్ను బయటికి వస్తే ఎవరో మనకి ఎలా తెలుస్తుంది! క్షణంలో చూసి వస్తాను. నువ్వు ఇక్కడే ఉండు."

"శేఖర్! మూర్ఖంగా ప్రవర్తించక మనిషి అవునో కాదో తెలియకుండా వెళ్ళడం ధైర్యం అనిపించుకోదు, అవివేకం అవుతుంది."

"ఏమిట్రా మీ ఇద్దరూ వాదించుకుంటున్నారు!" అడిగాడు అప్పుడే ఆ గదిలోకి వచ్చిన కామరాజు.

ప్రసాద్ చెప్పి "శేఖర్ వెళ్ళి చూస్తానంటున్నాడు. ఒద్దని చెపితే వినడంలేదు" అన్నాడు.

"వెళ్ళవద్దు శేఖర్! ఈ కిటికీ వద్దే నిలుచుని చూద్దాం" అన్నాడు కామరాజు.

శేఖర్ నవ్వి "నువ్వు కూడా దెయ్యం అని భయపడుతున్నావా! అదుగో ఎవరో లోపల్నించి వస్తున్నారు. సరిగా చూద్దాం." అని టార్చి వెలిగించి కాంతి ఔట్ హౌస్ వైపు వేశాడు.

ఔట్ హౌస్ లోంచి నెమ్మదిగా బయటకి వస్తున్న శేషయ్యని చూసి నిర్ఘాంతపోయారు ముగ్గురూ.

"శేషయ్య! శేషయ్య అక్కడ ఏం చేస్తున్నాడు" అన్నాడు కామరాజు.

"రానీ, అడుగుదాం."

శేషయ్య! శేషయ్య అక్కడ ఏం చేస్తున్నాడు" అన్నాడు కామరాజు.

"రానీ, అడుగుదాం."

శేషయ్య గొడుగు మూసి ఇంటి మెట్లు ఎక్కుతుండగా శేఖర్ కేకేశాడు.

"వస్తున్నానండీ" అని శేషయ్య మేడమీదకి వచ్చాడు.

"ఆ ఔట్ హౌస్‌లో ఏం చేస్తున్నావు?" అడిగాడు శేఖర్.

"దీపం వెలిగించి వచ్చానండీ. శవాన్ని అలా చీకట్లో ఉంచకూడదంటారు పెద్దలు."

ఎన్నో అనుమానాలు కలిగాయి. ఎంతో కోపం వచ్చింది శేఖర్‌కి. కాని శేషయ్యని ఏమీ అనలేకపోయాడు.

26

"పద్మా! లే! భోజనానికి లే! అని పిలిచింది భారతి.

ఎర్రగా జేవురించి ఉన్నాయి పద్మ కళ్ళు. తల దువ్వుకోలేదు. చీర నలిగిపోయివుంది. ఏడ్చి ఏడ్చి కళ్ళల్లోని నీళ్ళు అయిపోయాయి. "నాకు వద్దు నేను రాను" అన్నది.

"చిన్నపిల్ల మల్లే ప్రవర్తిస్తావేమీటి! రావమ్మా అందరం ఎప్పుడో ఒకప్పుడు పోయేవాళ్ళమే!" అంటూ పద్మ తల నిమురింది భారతి.

"నాకు ఆకలి వేయటం లేదు."

"అట్లాగే అనిపిస్తుంది. సయించినంతే తిను. రా! అని పద్మ చెయ్యిపట్టుకుని లాగింది భారతి.

ఇద్దరూ నడవాలోకి వెళ్ళారు. ఇంట్లో మూడే లాంతర్లున్నాయి. బాటరీ అయిపోతుందేమోనని టార్చి లైటు పొదుపుగా వాడుకుంటున్నారు.

హాల్లో వున్న లాంతరు వెలుగు నడవాలో కొద్దిగా పడుతోంది. పద్మగదికి అయిదడుగుల దూరంలో ఎవరో నిలుచున్నట్లనిపించి భయంతో, ఆశ్చర్యంతో ఆ ఇద్దరు యువతులూ అటు చూశారు.

"నాన్నా!" అని పద్మ రెండడుగులు ముందుకి వేసింది. మసక చీకట్లో గోడకి ఆనుకుని నిలబడ్డ ఆకారం అవతల వైపు నడిచి చీకట్లోకి వెళ్ళిపోయింది.

"నాన్న! నాన్న బతికేవున్నాడు!" అని అరిచింది పద్మ.

"ఉష్! పద్మా! ఊరుకో" అంటూ భారతి భయంతో పద్మని గట్టిగా కావలించుకుంది.

"నన్ను ఒదులు - నాన్న - బతికేవున్నాడు" మరింత దగ్గరగా అరిచింది పద్మ.

అప్పుడే భోజనాల గదిలోకి వెళ్ళబోతున్న శేఖర్, ప్రసాద్ పరిగెత్తుకుంటూ వాళ్ళదగ్గిరికి వెళ్ళారు.

"ఏమిటి పద్మా! అలా అరుస్తున్నావు. ఈ చీకట్లో నిలబడ్డారేం రండి" అన్నాడు శేఖర్.

"శేఖర్! నాన్న బతికే ఉన్నాడు" అని నవ్వడం ప్రారంభించింది పద్మ.

"పాపం! షాక్ వల్ల హిస్టీరియా వచ్చింది లోపలికి తీసుకువెళ్ళు భారతీ!" అన్నాడు ప్రసాద్.

"చెప్పు భారతీ! నువ్వు చెపితే నమ్ముతారు. నాన్న బతికేవున్నాడని చెప్పు. నువ్వూ చూశావుగా!" అరిచింది పద్మ.

నలుగురూ పద్మ గదిలోకి వెళ్ళారు. శేఖర్ కూజాలోంచి చల్లని నీళ్ళు తీసి పద్మ మొహం మీద చల్లుతున్నాడు.

"హిస్టీరియా కాదు. నిజంగానే మేము వైకుంఠరావు గారిని చూశాము" అన్నది భారతి.

శేఖర్, ప్రసాద్‌ని భారతిని పరీక్షగా చూశారు.

"ఏమంటున్నావు భారతీ! నీకు కూడా- " అన్నాడు శేఖర్.

"లేదండీ! నాకు మతిపోలేదు. భ్రమకాదు. గోడకి ఆనుకుని నిలుచున్నారు. మసక వెలుగే అయినా గుర్తు పట్టడం కష్టం కాలేదు. వైకుంఠరావుగారే! పద్మ రెండడుగులు వేసిందో లేదో ఆయన చీకట్లోకి పరిగెత్తారు. నేను చూశాను."

"వాట్ నాన్‌సెన్స్ ఈజ్ దిస్, భారతీ! శవాన్ని నువు చూశావు. రిగర్ మార్టిన్ అంటే ఏమిటో తెలుసు. శవం కొయ్యబారిపోయింది. మనం ఏదో పొరబాటు చేశామనీ, మామయ్య బ్రతికే ఉంటే పద్మ పిలవగానే ఎందుకు అలా పారిపోతాడు" అన్నాడు శేఖర్.

"మిస్టర్ శేఖర్! నా కళ్ళతో చూసిన విషయం చెప్పాను. మా ఇద్దరిలో ఏ ఒక్కరమో చూసి ఉంటే భ్రమ అనుకోవచ్చు. ఇద్దరం చూశాము" అన్నది భారతి.

శేఖర్ ప్రసాద్ వైపు తిరిగి "ఫాంటాస్టిక్‌గా ఉంది. చచ్చిపోయిన మనిషి కొయ్యబారిపోయిన శవం బతికి రావడం ఏమిటి?" అన్నాడు.

"శేఖర్! వీళ్ళిద్దరూ చూసింది చూడలేదని మనం ఎలా కాదనగలం! బోట్ హౌస్‌లోకి వెళ్ళి శవం ఇంకా అక్కడ ఉందో లేదో చూడటం మంచిది, పద" అన్నాడు ప్రసాద్.

"ముందు వీళ్ళిద్దర్ని భోజనాల గదిలోకి తీసుకు వెళ్ళి తర్వాత మనం వెడదాం" అన్నాడు శేఖర్.

అప్పటికి అందరూ భోజనాల గదిలోకి చేరుకున్నారు కామరాజు కూడా కిందకి వచ్చాడు.

"మేము ఇప్పుడే వస్తాం" అన్నాడు శేఖర్.

"ఎక్కడికి?"

"క్షణంలో వస్తాం" అని కేకేసి శేఖరూ, ప్రసాదూ గొడుగులు వేసుకుని బయలుదేరారు. వాన జోరుగా కురుస్తోంది. టార్చి లైట్లు వెలిగించుకుని, మోకాళ్ళ లోతు నీళ్ళల్లో కాళ్ళీడ్చుకుంటూ నడిచారు.

ఔట్ హౌస్ తలుపు మూసి ఉంది. కిటికీలోంచి వెలుగు బయట వున్న నీళ్ళల్లో పడి ప్రతిబింబిస్తోంది. శేఖర్ తలుపు బయట గడియ తీశాడు. తలుపు దగ్గరే ఆగి ఇద్దరూ లోపలికి తొంగి చూశారు, మంచం, మంచం పక్కన బల్ల, బల్ల మీద బుడ్డిదీపం కనిపించాయి. మంచం ఖాళీగా ఉంది.

"నేలమీద పడుకోబెట్టారేమో!" అన్నాడు ప్రసాద్.

శేఖర్ టార్చి వెలుగు నేలమీద వేసి చూశాడు. నేల మీద శవం లేదు.

"ఈ గదిలోనే శవాన్ని పెట్టారా?" అడిగాడు ప్రసాద్.

"ఈ గదిలోనే అయ్యుండాలి. అయినా చూద్దాం" అని లోపల అడుగుపెట్టాడు శేఖర్. ఆ గదికాక ఓ చిన్న వంట గది, నీళ్ళ గది మాత్రం ఉన్నాయి ఆ ఔట్ హౌస్‌లో. శవం అక్కడలేదు. మంచం దగ్గర ఆగి ఇద్దరూ ఒకరి మొహాలు ఒకరు చూసుకున్నారు. మానవాతీతమైన శక్తులేవో ఈ ఇంటి ప్రాంతాల్లో ఉన్నాయని అప్పుడు మొదటిసారిగా శేఖర్‌కి అనుమానం కలిగింది.

"ఏమంటావ్?" అడిగాడు శేఖర్.

ప్రసాద్ భుజాలు చరిచి "శవం లేదు. చచ్చిపోయిన మనిషి ఇంట్లో తిరగటం భారతీ, పద్మా చూశారు, ఈ రెండు విషయాలు యదార్థాలు. వీటికి ఏమిటి అర్థం?" అని ఎదురు ప్రశ్న వేశాడు.

శేషయ్య ఈ గదిలోకి వచ్చి ఏం చేశాడంటావు నిజంగా దీపం వెలిగించడానికే వచ్చాడంటావా?"

"ఎందుకు వచ్చి ఉంటాడు? శవాన్ని దొంగిలించడానికా! దొంగిలించినా దానంతట అది నడిచి వెళ్ళేటట్లు చెయ్యలేడుగా !"

"నా తల తిరిగిపోతోంది, ఈ వాన ఆగితే బావుండును పద పోదాం." అన్నాడు శేఖర్. ఇద్దరూ ఔట్ హౌస్‌లోంచి బయటకి వెళ్ళారు. మళ్ళీ నీళ్ళల్లోకి దిగి కాళ్ళీడ్చుకుంటూ నడవడం ప్రారంభించారు. హాలు తలుపులు తెరిచేవున్నాయి మధ్య బల్లమీద లాంతరు వెలుగుతోంది. దూరాన్నించి హాలు అంతా కనిపిస్తోంది ఇద్దరికీ.

"ఎవరో హాల్లో సోఫాలో కూర్చున్నారు కదూ!" అన్నాడు ప్రసాద్.

"అవును. భోజనానికి వెళ్ళకుండా హాల్లో ఒంటిగా కూర్చున్నదెవరో!" అన్నాడు ప్రసాద్ బిగ్గరగా.

ఎక్కణ్ణించో పకపక నవ్వు వినిపించింది - దగ్గర్నించీ కాదు. దూరాన్నించీ కాదు. శేఖర్ నీళ్ళల్లో అక్కడే ఆగిపోయి చుట్టూ చీకట్లోకి చూశాడు.నిమిషం తర్వాత "ఇదంతా ఏదో మోసం. నేను నమ్మను" అన్నాడు పళ్ళు కొరుకుతూ.

"ఏమిటి మోసం? ఏమిటి నమ్మవు?" అడిగాడు ప్రసాద్.

"నాకు దెయ్యాలలో నమ్మకం లేదు. చచ్చిపోయిన వాళ్ళు దెయ్యాలయి వస్తారని అంతకన్నా నమ్మను. ఇందులో ఏదో కిటుకున్నది. పద, ఇల్లంతా వెతుకుదాం." అన్నాడు శేఖర్ మెట్లు ఎక్కి హాల్లోకి వెళ్ళగానే. ప్రసాద్ మాట్లాడకుండా సోఫా దగ్గరకి వెళ్ళి లాంతరు తీసుకుని సోఫా మీద పరీక్షగా చూశాడు.

"అదుగో! ఎవరో కూర్చున్నట్లు సోఫా పరుపు మీద గుంట పడింది. దెయ్యం కూర్చుంటే బరువుండదంటారుగా!" అన్నాడు శేఖర్.

"దెయ్యానికి బరువున్నదో లేదో, కాళ్ళు నేలమీద ఆనతాయో లేదో నాకు తెలియదు. నాకు తెలిసినదల్లా మామయ్య ఈ సోఫాలో కూర్చున్నాడు. కూర్చున్నవాడల్లా లేచి చీకట్లోకి వెళ్ళిపోయి అదృశ్యమైనాడు అంతే" అన్నాడు ప్రసాద్.

"శేషయ్యా! ఆ ఔట్‌హౌస్ లోకి వెళ్ళి నువ్వేం చేశావు? నిజం చెప్పు!" అడిగాడూ శేఖర్ కోపంగా.

"చెప్పాను కదండీ! దీపం వెలిగించి వచ్చాను."

"శవాన్ని ఎక్కడ పెట్టారు?"

"మంచం మీద"

"దీపం వెలిగించడానికి వెళ్ళినపుడు శవం మంచం మీద ఉందా?"

"అదేమీటండీ. శవం అక్కడ లేకుండా ఏమవుతుంది?"

"అడిగిన ప్రశ్నకి జవాబు చెప్పు!"

"ఉందండీ!"

"శవం దానంతట అది నడిచిపోలేదని నువ్వు ఒప్పుకుంటావా!"

శేషయ్య తలూపాడు. అప్పుడే భోజనం ముగించి రాజు, లింగమూర్తి హాల్లోకి వచ్చారు.

"శవం ఇప్పుడు ఔట్‌హౌస్‌లో లేకపోవడానికి కారణం చెప్పగలవా?" అడిగాడు శేఖర్. శేషయ్య ఆశ్చర్యంగా చూశాడు.

"ఏమిటీ! శవం ఔట్ హౌస్‌లో లేదా? ఏమైంది? " అడిగాడు కామరాజు. శేఖర్ జరిగింది తండ్రికి చెప్పాడు.

"పద్మ భారతి కాక నువ్వూ ప్రసాద్ కూడా చూశారన్నమాట" అన్నాడు కామరాజు.

శేఖర్ తలవూపాడు.

"ఇంకెవరైనా ఆ విషయం చెప్పివుంటే భ్రమో, లేక మతి చెడిందో అనుకునేవాణ్ణి. మెట్లమీద ఏదో భీకర ఆకారం చూశానని ప్రసాద్ చెపితే నమ్మలేదు. కాని ఇప్పుడు నలుగురు ప్రత్యక్ష సాక్షులున్నారు. ఈ ఇంట్లో ఏదో దుష్టశక్తి ఉండి వుండాలి. వీలయినంత త్వరలో మనం ఇక్కణ్ణించి వెళ్ళిపోవడం మంచిది" అన్నాడు కామరాజు.

"నాన్నా నువ్వు కూడా అలా మాట్లాడతావేం! దెయ్యాలేమీటి! నేను నమ్మను"

"అయితే నీ కళ్ళతో చూసిన దాన్ని కూడా నువ్వు నమ్మవా?"

"ఏదో కిటుకు ఉండి ఉంటుంది?"

"ఆ కిటుకేమిటో తెలిసేంతవరకూ మనం ఈ ఇంట్లో ఉండడం మంచిదికాదు. అకారణంగా మనందరి ప్రాణాలకి అపాయం తెచ్చుకోవడం ధైర్యం అనిపించుకోదు" అన్నాడు కామరాజు.

"అవును శేఖర్" అన్నాడు ప్రసాద్.

శేఖర్ నవ్వాడు "చావు తప్పితే చాలంటారు. సరే అందరూ వెళ్ళండి, నేను మాత్రం ఈ విషయం ఏమిటో అంతుతేలేవరకూ రాను" అన్నాడు.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెల..)

ఈ నవల క్రిందటి భాగాలు చదవడంకోసం కౌముది గ్రంథాలయాన్ని సందర్శించండి